

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2025 / ročník XXXV

**Diecéze má
dva nové jáhny**

**Zemřel kardinál
Dominik Duka**

**20 let
prachatického
hospice**

Otec biskup Vlastimil o zesnulém kardinálovi Dukovi

Foto: Člověk a víra

„Na zesnulého otce kardinála Dominika Duku pamatuji v modlitbě a také na něj s vděčností vzpomínám a budu vzpomínat jako na muže pevné víry, který se vyznačoval opravdovostí, laskavostí, a především osobní statečností. Bez nadsázky je možné říci, že odešel statečný a velký bojovník za svobodu a pravdu, což ho v osobním životě – zvláště v období totality – stálo mnoho obětí, ale paradoxně – i v období svobody – mnoho nepochopení a někdy i posměchu. Stále však zůstal za všech okolností sám sebou, autentický, hluboce lidský a pevně zakořeněný v Kristu a jeho slově. Jeho duchovní odkaz a příklad života tak jistě zůstane i nadále živý a hodný následování. R.I.P.“

*Mons. Vlastimil Kročil,
diecézní biskup českobudějovické diecéze*

Obsah

Otec biskup Vlastimil o zesnulém kardinálovi Dukovi	2
Editorial	3
Jáhenské svěcení o slavnosti Všech svatých	4
Jeho Eminence kardinál Dominik Duka OP zemřel	6
Kardinál Dominik Duka: „Hned se do toho pustíme.“	8
Putování jako cesta k sobě samému	9
Slovo života pro děti	10
Letošní Kájovská pouť byla jubilejní hned dvakrát	12
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	13
Pastorační rada českobudějovické diecéze zahájila novou etapu činnosti	14
Personalia	14
20 let hospice v Prachaticích	15
Veřejně známé osobnosti podporují Charitu	16
Nebojte se říci si o pomoc	17
Azylový Dům sv. Petra v Záblatí má novou tvář	17
Diecézní duchovní obnova s P. Sedloněm	18
Aktuální výzvy pro duchovní růst z konference „Spirituální a morální rozvoj“	19
Společně pro mladé: benefice a podpora salesiánského střediska v Českých Budějovicích	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Ing. Stanislava Vitoňová

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Tiskárna INPRESS a. s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 1. 12. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Českobudějovická diecéze má dva nové jáhny. Z rukou diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila přijali v sobotu 1. listopadu jáhenské svěcení Mariano Zanolli (vpravo) a Giovanni Giuliani (vlevo). Podrobnosti si přečtete v reportáži na straně 4. Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

V neděli 5. října 2025 udělil diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil svátost biřmování šesti biřmovancům z farnosti Český Krumlov a okolí. Mocná přítomnost Ducha svatého byla téměř hmatatelná. I biřmovanci – ačkoli samotní aktéři většinou průběh mše svaté moc nevnímají – vděčně děkovali za nesmírně důstojnou liturgii i hluboký akt udělování svátosti. Byli také nadšeni hudebním doprovodem mše svaté v podání místního chrámového sboru z Českého Krumlova pod vedením Jiřího Báčka. Z kázání otce biskupa Vlastimila jim utkvělo v paměti, že nejdůležitější ve vztahu k Bohu je modlitba. Když čekali učeníci na seslání Ducha svatého, byli spolu, modlili se a vyhlíželi sílu shůry. Paní Moniku – biřmovacím jménem Marii – biřmování tak vnitřně zasáhlo, že ani nemohla dojet domů. Paní Monika uzavřela týden před biřmováním po třiceti pěti letech manželství církevní sňatek. DEO GRATIAS! Text: Stanislava Vitoňová

Editorial

Vážení čtenáři,

při psaní tohoto úvodníku mne zastihla smutná zpráva, že odešel ke svému Stvořiteli Dominik kardinál Duka. A tak jsem původní editorial smazal a rozhodl jsem se napsat jiný, věnovaný právě panu kardinálovi.

Asi nikoho nepřekvapí, když zcela otevřeně vyjádřím, že pan kardinál měl naši diecézi v oblibě, rád pobýval v Českých Budějovicích a konec konců nám před 10 lety jako metropolita a český primas vysvětlil nového diecézního biskupa. Měl velký osobní vztah k bývalému českobudějovickému dominikánskému klášteru a byl to on, kdo před několika roky inicioval archeologický průzkum, který vyvrcholil nalezením polozapomenutých ostatků bl. Jindřicha Libraria OP. Až do odchodu na věčnost mu leželo na srdci obnovení úcty k tomuto prvnímu převoru kláštera a rádci krále Přemysla Otakara II. Všechno to také vyjádřil při promluvě v katedrále sv. Mikuláše, když jsme vzpomínali 10. výročí biskupského svěcení našeho otce biskupa Vlastimila.

S otcem kardinálem Dominikem odchází na věčnost osobnost nejen kněze pevného ve víře, neúnavného obhájce historické pravdy, ale také velikého českého vlastence. Vždy mu leželo na srdci, aby se nezapomínalo, že to bylo právě křesťanství, které položilo základy české státnosti a otevřelo cestu do Evropy. Bohužel jak už to u velkých osobností bývá, nesetkával se pouze s pochopením, ale také s odsuzováním či bagatelizováním svých názorů. Bohužel nežádka z okruhu osob, kterým v životě pomohl nebo kterým ukázal cestu. V jeho biskupském hesle *In spiritu veritatis* – V duchu pravdy – spočívá nejen jeho odkaz, ale také ukazatel naší práce pro budoucí dny!

JUDr. Jan Kotous

Napište redakci

Vážení čtenáři, vítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ o slavnosti Všech svatých

Letošní slavnost Všech svatých byla nadmíru slavnostní a pro naši místní církve veledůležitá. Z rukou diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila přijali při liturgii v katedrále svatého Mikuláše v Českých Budějovicích jáhenské svěcení dva bohoslovci Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater: **MARIANO ZANOLLI**, narozený 13. února 1992 v Římě (Itálie) a **GIOVANNI GIULIANI**, narozený 20. července 1995 v Ostra (AN, Itálie).

Noví jáhni patří k šestici bohoslovců, která začala v roce 2017 v nově založeném semináři v Českých Budějovicích formaci ke kněžství. „Liturgie Božího slova nám o dnešní slavnosti Všech svatých předkládá k rozjímání krásu svatosti,“ shrnuje vyslechnutá liturgická čtení ve své homilii Mons. Vlastimil Kročil a dodává: „Vy budete svatost uskutečňovat jako jáhnové v pomoci svému biskupovi a kněžím naší místní církve, tedy prostřednictvím služby Slova, oltáře a lásky.“ Tuto trojí službu přiblížil diecézní biskup Kročil ve světle Blahoslavenství, která zazněla v Matoušově evangeliu, a ke každému blahoslavenství připojil láskyplnou radu či výzvu oběma budoucím jáhnům.

Služba slova

Blahoslavení milosrdní. Pouze milosrdenství promlouvá k srdci člověka a dává poznávat Boží dobrotu. Ježíš Kristus sám je Milosrdenství. „Naplňte tímto blahoslavenstvím svá srdce, aby se lidé, které potkáte, mohli setkat se Srdcem Kristovým.“

Blahoslavení tvůrci pokoje. „Hlásejte Evangelium blízkým i vzdáleným, buďte nositeli pravého pokoje, který nám Kristus slíbil. Pravý pokoj pochází jen od Něj, který je náš Pán a Bůh.“

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost. Jen silou kříže a vzkříšení, silou Kristovy lásky lze čelit mnoha protivenstvím a nepřátelství při hlásání Evangelia. „Buďte ve své službě neúnavní. Následujte Ježíše, který přišel, aby sloužil, a ne aby se sloužilo Jemu. Přijměte jako zvláštní výzvu pozvání hlásat Evangelium lidem této české země, povzbuzujte

a posilujte ty, kteří již Kristovo slovo slyšeli, a s vytrvalostí a důsledností jej šířte těm, kteří ještě Krista a Jeho poselství neznají.“

Služba oltáře

Blahoslavení čistého srdce. Eucharistie je hořící keř, je motorem našeho povolání. Je tajemstvím, pramenem a vrcholem života Církve. „Jako jáhnové budete pomáhat kněžím hlásat Slovo a rozdávat Kristovo Tělo. Ve službě při oltáři žijte vždy přítomnost Ježíše. Pěstujte vždy ve svém srdci čistotu ducha skrze modlitbu a spojení s Bohem, čiňte svůj život průzračným ve svých myšlenkách a chování, abyste byli skutečně služebníky, jak to odpovídá významu slova ‚diakonia‘.“

Blahoslavení chudí v duchu. Duch je v biblickém pojetí dech života, který Bůh vdechl prvnímu člověku, Adamovi; je to naše nejnaternější, duchovní dimenze. Chudí duchem jsou tedy ti, kteří jsou a cítí se chudými a nuznými ve svém nejnaternějším bytí. Ježíš je prohlašuje za blahoslavené, protože jim patří Království nebeské. „Jen s pokorným duchem můžeme důstojně přistupovat k oltáři, jinak hrozí, že přestaneme rozeznávat Tajemství. Jsme jako ratolesti naroubované na strom kříže a pokora je jako pouto, které nás pevně drží přimknuté k tomuto dřevu. Bez tohoto pouta jsme jednak snadno oddělitelnými, ale také hrozí, že přijdeme o životodárnou mízu milosti.“

Služba lásky (charity)

Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti. Svatý otec Lev XIV. v nedávné encyklice „Dilexi te“ napsal: „Láska

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

k Pánu se spojuje s láskou k chudým. Ježíšova slova: 'Chudé máte stále s sebou,' vyjadřují tentýž význam, když slibuje učedníkům: 'Já jsem s vámi po všechny dny.' Kontakt s těmi, kteří nemají ani moc, ani slávu, je základní způsob, jakým je možné se setkat s Pánem dějin. V chudých má stále něco, co nám chce říci. „Ve své budoucí službě si tedy vždy pamatujte, že v lidech, které potkáte, vám vychází vstříc Ježíš.“

Blahoslavení tiší. „V tomto neklidném a rozervaném světě buďte pevní podle vzoru toho, který je naším Pánem. On, Ježíš Kristus, stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži, (Fil 2,8) a řekl o sobě: ‚Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.‘ (Mt 11,29)“

„Milí Giovanni a Mariano, Pán vás dnes bere za ruku. On vás volá jménem. On vás nabízí Církvi a lidstvu,“ pokračuje diecézní biskup Vlastimil ve své otcovské řeči adresované budoucím jáhnům. „Jako jáhnové jste povoláni obětovat sami sebe, abyste sloužili Církvi a kráčeli v Ježíšových stopách. On se svobodně obětoval, aby všichni mohli být svobodní. To znamená, že musíte zůstat v trvalém spojení s Kristem, a to skrze modlitbu, oběť, utrpení a poslušnost Jeho vůli. Celý váš život bude v úzkém propojení s božským tajemstvím, což vyžaduje naprosté vydání se pro Boha. Pěstujte velkorysou vděčnost ducha, která vás povede k tomu, abyste každý den děkovali Bohu za dar celibátu, který je znamením nerozdělené lásky ke Kristu a k Jeho Církvi.“

Biskup Kročil vybídl Mariana a Giovanniho, aby zůstali ve spojení se svými společenstvími, která je provázela v letech jejich formace. „Společenství s bratry a sestrami nás na naší duchovní cestě stále střeží, volá zpět a povzbuzuje v křesťanském životě.“

„Na závěr těchto mých úvah vás chci svěřit do ochrany Panny Marie,“ zakončuje diecézní biskup Vlastimil svou promluvu. „Chci vám doporučit, abyste byli vždy jejími věrnými syny, kteří svůj

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

každodenní život i celý apoštolát obohacují modlitbou svatého růžence. To je totiž modlitba, která nás otevírá hlubokému a opravdovému poznání Krista. Všechna tajemství, o nichž rozjímáme v modlitbě růžence, se vztahují ke Kristu, avšak jsou v jistém slova smyslu i tajemstvími Panny Marie, Ženy a Matky, která žila z Něho a pro Něho. Když tedy vyslovujeme Zdrávas Maria, můžeme mít jistotu láskyplného vedení, které přivádí k trvalému znovuobjevování Ježíše – „požehnaného plodu jejího života“. Amen.“

Celá liturgie byla nádherná a dala by se charakterizovat slovy RADOST, VDĚČNOST A POSVÁTNO. Mladistvý zápal a dynamika bohoslovců semináře Redemptoris Mater a zároveň jejich pokora jsou pro všechny, s nimiž se setkají, velkým povzbuzením. Kéž Pán na mocnou přímluvu Panny Marie hojně žehná Marianovi v jeho službě v Sušici a Giovannimu ve službě v Třeboni a bezpečně je dovede ke kněžství!

Stanislava Vitoňová

Jeho Eminence kardinál Dominik Duka OP zemřel

V úterý 4. listopadu 2025 byl ve tři hodiny ráno Pánem života povolán na věčnost ve věku 82 let Dominik kardinál Duka OP, emeritní arcibiskup pražský a primas český, 63. nástupce sv. Vojtěcha a 36. arcibiskup na pražském stolci. Mottem kardinála Duky bylo „*In Spiritu Veritatis*“ neboli „*V duchu pravdy*“.

Foto: Arcibiskupství pražské

Již od úterý 4. listopadu byla v recepci Arcibiskupského paláce k dispozici kondolenční kniha. Se zesnulým se lidé mohli osobně rozloučit v Kapitulním kostele Všech svatých na Hradě pražském ve čtvrtek 13. a v pátek 14. listopadu. Pohřební mše svatá se uskutečnila v sobotu 15. listopadu v 11:00 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Hlavním celebrantem a kazatelem byl Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský. Obřady posledního rozloučení vedl Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR. Koncelebrovali biskupové českých a moravských diecézí spolu s kardinály a biskupy ze zahraničí, kněžími arcidiecéze a kněžími z řádu dominikánů. Během zádušní mše svaté zaznělo Requiem b-moll, Op. 89 Antonína Dvořáka, které z úcty k zemřelému věnovala Akademie klasické hudby, pořadatel Mezinárodního hudebního festivalu Dvořákova Praha. Úryvek z Bible přednesl režisér Jiří Strach. Svého přítele a spolurodáka z Hradce Králové uctil skladbou Jaroslav Svěcený. Jako výraz náklonnosti a podpory zemřelého arménskému a izraelskému národu nad hrobem zazněla

modlitba arménského kněze a hebrejský zpěv Žalmu 16. Do liturgie byli zapojeni i další přátelé a blízcí zesnulého. Pohřeb živě přenášela Česká televize.

Zesnulý pak byl v očekávání Vzkříšení mrtvých uložen v hrobce arcibiskupů v kapli sv. Víta ve svatovítské katedrále. Arcibiskupství pražské děkuje Ústřední vojenské nemocnici v Praze za mimořádnou péči, kterou kardinálu Dukovi do poslední chvíle věnovala.

Život Dominika kardinála Duky

Dominik Duka (rodným jménem Jaroslav Václav Duka) se narodil 26. dubna 1943 v Hradci Králové otci Františku Dukovi a matce Anežce Dukové. František Duka se za 2. světové války účastnil zahraničního odboje a v roce 1944 jako člen vládního vojska odešel do Anglie, kde do konce války bojoval v Československé zahraniční armádě. V 50. letech byl spolu s důstojníky západní fronty vězněn. Po revoluci byl plně rehabilitován.

Jaroslav své první roky prožil s rodiči v Hradci Králové, kde studoval na Gymnáziu J. K. Tyla. Další studium mu bylo z kádrových důvodů znemožněno. Po maturitě pracoval v továrně ZVU, kde se vyučil strojním zámečníkem. Po absolvování základní vojenské služby v Trnavě mohl roku 1965 začít studovat teologii na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích.

5. ledna 1968 vstoupil tajně do dominikánského řádu a přijal řádové jméno Dominik. 6. ledna 1969 složil časné sliby. 22. června 1970 přijal kněžské svěcení z rukou kardinála Štěpána Trochty a pět let působil v duchovní správě pražské arcidiecéze. Roku 1975 mu byl odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti.

Poté pracoval patnáct let jako rýsovač v továrně Škoda-Plzeň. Intenzivně žil ilegální řádový život a věnoval se studiu. Od roku 1975 do roku 1986 byl vikářem provinciála a současně v letech 1976–1981 magistrem kleriků. V roce 1979 získal licenciát teologie na Papežské teologické fakultě sv. Jana Křtitele ve Varšavě. V roce 1981 byl odsouzen za „maření státního dozoru nad církvemi“, za což byl patnáct měsíců vězněn v Plzni-Borech. Po propuštění z vězení pracoval do roku 1989 ve Škodě Plzeň jako rýsovač. Roku 1988 byl tajně ustanoven provinciálem Českomoravské dominikánské provincie. Úřad vykonával 12 let.

Život ve svobodě

Po roce 1990 působil již veřejně jako provinciál dominikánského řádu. Souběžně s tím vyučoval na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a vykonával také úřad předsedy Konference vyšších řeholních představených. Byl iniciátorem českého překladu Jeruzalémské bible vytvářeného od roku 1980 a členem týmu překladatelů. Podílel se jako šéfredaktor na vydávání dominikánské revue pro teologii, duchovní život a kulturu *Revue Salve*.

Biskupská služba

6. června 1998 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován 24. sídelním biskupem královéhradeckým a 26. září 1998 přijal biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Karla Otčenáška v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Tuto funkci pak zastával až do roku 2010. V Hradci Králové dokončil proces opravy nového Adalbertina a pozvedl rodiště sv. Vojtěcha v Libici nad Cidlinou, kde nechal vybudovat nové sousolí sv. Vojtěcha a sv. Radima i nový oltář. V době, kdy byl královéhradeckým biskupem, bylo opraveno rovněž poutní místo Luže. Svatým otcem Janem Pavlem II. byl 6. listopadu 2004 jmenován i apoštolským administrátorem diecéze litoměřické. Úřad zastával do roku 2008.

Arcibiskup a kardinál

V sobotu 13. února 2010 byl jmenován nástupcem kardinála Miloslava Vlká ve funkci pražského arcibiskupa. Úřadu se ujal 10. dubna 2010 po své intronizaci v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Dne 6. ledna 2012 oznámil papež Benedikt XVI., že arcibiskupa Duku ustanoví v blízké budoucnosti kardinálem. Oficiální ustanovení bylo následně provedeno při papežské konsistoři, která se konala dne 18. února 2012 v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Během jeho působení na svatovojtěšském stolci se uskutečnilo majetkové narovnání státu s církvemi a byl ukončen soudní spor o katedrálu sv. Víta. Dominik Duka ji následně

vybavil novým presbytářem, novým osvětlením a systémem katedrálních zvonů. Zajistil též celkovou rekonstrukci poutních míst ve Staré Boleslavi a na Svaté Hoře u Příbrami. V době, kdy zastával úřad pražského arcibiskupa, rovněž vzniklo nové Komunitní centrum na pražském Barrandově a bylo zahájeno dílo v Žirči – charitní dílo, které pomáhá lidem s roztroušenou sklerózou. Po celou dobu se kardinál Dominik Duka angažoval i v budování dobrých vztahů s ozbrojenými složkami a usiloval o budování duchovní péče v těchto složkách. Pravidelně navštěvoval věznice a setkával se s lidmi bez domova.

Rezignace

Ve čtvrtek 26. dubna 2018, v den svých 75. narozenin, odevzdal, dle předpisů Kodexu církevního práva, kardinál Dominik Duka papeži Františkovi dopis, ve kterém rezignoval na post pražského arcibiskupa. Papež František jeho rezignaci přijal a zároveň Duku vyzval, aby úřad konal dále, dokud nebude stanoveno jinak. Jeho nástupcem v roce 2022 jmenoval papež František Jana Graubnera (v té době arcibiskupa olomouckého).

Ocenění

Kardinál Duka byl držitelem mnoha vyznamenání. Obdržel mezi jinými Řád Bílého Lva za „zvláště vynikající zásluhy ve prospěch České republiky“ či francouzský Řád čestné legie. Byl držitelem i nejstaršího a nejvyššího polského státního vyznamenání Řádu bílé orlice. Kardinál Dominik Duka se ve svém působení opakovaně zajímal o otázky lidských práv a svobody ve světě. Ve svých prohlášeních a kázáních často připomínal, že důstojnost člověka je nedělitelná a musí být chráněna bez ohledu na náboženství, původ či politické přesvědčení. Zasazoval se zejména o svobodu vyznání a upozorňoval na pronásledování křesťanů v různých částech světa. Vystupoval také proti totalitním ideologiím a připomínal, že obrana lidských práv patří k základním úkolům církve i demokratické společnosti. Během celé své biskupské služby se zabýval česko-vatikánskou smlouvou.

Text: Arcibiskupství pražské

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 29. 11.** 16:30 České Budějovice, náměstí Přemysla Otakara II.: nasvícení vánočního stroměčku
- 30. 11.** 9:00 České Budějovice, katedrála: mše svatá
- 6. 12.** 10:00 České Budějovice, katedrála: mše svatá (sv. Mikuláš)
- 11. 12.** 17:00 České Budějovice, katedrála: mše svatá za Mons. Jiřího Padouru u příležitosti 10. výročí úmrtí
- 16. 12.** 9:00 Strašín: vikariátní konference vikariátu Sušice-Nepomuk

Změna vyhrazena

Kardinál Dominik Duka: *„Hned se do toho pustíme.“*

V sobotu 25. října tohoto roku jsme společně s J. M. Liborem Bulínem, proboštem Kolegiální kapituly sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, navštívili pana kardinála v Ústřední vojenské nemocnici v Praze ve Střešovicích.

Ve 12 hodin toho dne byla slavena mše svatá za oběti heydrichiády, kterou měl původně sloužit pan kardinál, ale jeho nemoc a následný pobyt v nemocnici mu to znemožnily. K této mši jsme do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha přivezli *Palladium země české* – milostný obraz Panny Marie Staroboleslavské, kterého byl pan kardinál v našich časech prvním a největším ctitelem. Proto nás automaticky napadlo, že půjdeme panu kardinálovi tímto obrazem požehnat a v odpoledních hodinách se naše přání stalo skutečností.

Pan kardinál ležel na JIP oddělení a se svým dobrosrdečným úsměvem a laskavým pohledem nás přijal. Nikdy nezapomenu na jeho vroucí objetí obrazu *Palladia*, když jsem držel v jeho těsné blízkosti Pannu Marii Staroboleslavskou. Byl hluboce dojat a my také, neboť jsme měli možnost opět zažít jeho hlubokou víru, která byla naplněna pokorou, láskou a lidstvem v jeho plné kráse. Když jsme pak s ním krátce – aniž bych si uvědomoval, že je to naposled – mluvili (a jak jinak než na téma další práce, která je před námi), řekl: *„Hned jak se trochu dám dohromady, tak se do toho pustíme.“* Když jsme odcházeli, začal si číst. A to bylo naposledy, kdy jsem mohl být s ním. Nikdo z nás tehdy netušil, že za pár dní budu o tomto vzácném člověku psát jako o minulosti, dějinách, kde jsme díky němu mohli být součástí velkých věcí, z nichž mnohé inicioval, organizoval, zaštil, podporoval a sám se jich aktivně účastnil. Když se ohlédneme na celý jeho život, tak pochopíme, proč mu mnozí přezdívali „bojovník“. V životě to neměl nikdy moc lehké, ale tak, jak jsem ho mohl poznat, vždy se s tím, co přišlo, s pomocí Boží dokázal doslova poprat. Víra v Boha jej vedla v náročných obdobích života, kdy pevně svědčil o pravdě, která mnohými nebyla přijata, kterou mnozí nechtěli slyšet a která mnohými byla nesprávně interpretována. Pan kardinál věděl, že by lidé měli začít chápat důležitost Boha v jejich životě, kde jim za příklad mají sloužit dějiny jejich národa: ty jsou dějinami oběti a lásky, která vyrůstá na hodnotách, jež vycházejí z pravdy Kristova slova, které nepomíne.

Snad proto, anebo právě proto, přistupoval kardinál Duka k národním dějinám s posvátnou bází. Jednotlivé dějinné události nechtěl vytrhávat z ostatních dějinných souvislostí a především se na ně díval z pohledu doby, kdy se odehrály, nikoli z pohledu dneška, když víme, „*jak to dopadne*“. Proto se za pana kardinála konalo tolik bohoslužeb, jež měly připomenout události ze života křesťanství a vlastenectví našeho národa, kdy tento národ dokázal v dějinách obstát před pravdou Boží. Kardinál Duka chtěl, abychom z toho čerpali moudrost pro dnešní čas. Inicioval mnoho odborných sympózií a konferencí,

J.E. Dominik kardinál Duka při poslední návštěvě českobudějovické diecéze při příležitosti poděkování Bohu za 10 let biskupské služby Mons. Vlastimila Kročila 13. června 2025.
Kardinál Duka přednesl promluvu během slavnostní mše svaté.

z nichž byly pro odbornou i laickou veřejnost vydány sborníky. Velké i menší výstavy, koncerty a vydání mnoha knih, především o historii Církve a vlasti, o jejich dějinách umění a kultury, svědčí o neutuchajícím zápalu pro pokračování v díle velkých postav našeho národa a našeho křesťanství.

Díky tomu všemu a své srdečné povaze se pan kardinál dostal do všech pater lidské společnosti, doslova do všech míst, kde žijí lidé. Věřil, že lidé chtějí otevřít bránu svého srdce duchovnu, které jim pomůže k tomu, aby si uvědomili svou důstojnost a krásu, aby pochopili, na čem spočívá pravý život, jenž má být ku prospěchu jiným a k oslavě Boha.

Právě proto těžce nesl dekadenci dnešní doby a také z toho vyplývajících „jiných“ lidských hodnot, kde je člověk konfronto-

ván s dobrem a zlem ve svém životě nikoli objektivně, ale pod tíhou okolí značně subjektivně. I přes to se mu podařilo, že lidé začali vnímat úlohu Církve v dnešní společnosti. Takovým majákem, velkým viditelným znamením, bylo opětovné vztyčení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Celková obnova místa kolébky české státnosti – poutního místa ve Staré Boleslavi, spjatého s umučením sv. Václava, s dalšími našimi svěťci a s úctou k *Palladiu země české*, stejně tak i obnova Svaté Hory u Příbrami a Sázavského kláštera poukazují na potřebu propojit lidi na jejich životních poutích s poselstvím, které i vzdor věkům, jež nás dělí od jejich založení, jsou nikoli pouze součástí naší krajiny, ale také součástí naší duchovní a národní identity, která je obohacením všech, ať už nás, nebo i jiných v rámci rodiny národů.

S trochou smutku hledím na velké varhany na západní kruchtě v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, jejichž prvních tónů se pan kardinál nedožil. Katedrálu na Pražském hradě miloval a věnoval jí velkou péči, neboť ji právem považoval za vzácný klenot naší země, kterým prochází osud českého národa.

Nelze vyjmenovat vše, co pan kardinál Dominik Duka vykonal pro církev, pro vlast a pro nás všechny. Mnozí lidé si ho vážili pro jeho postoj, ke kterému když přidáme, že se chopil práce, anebo druhým pomáhal v jejich dobrém díle a nešetřil se, ale často i se zdravotními obtížemi byl ochoten přijít a posloužit, lze snadno pochopit, proč jej lidé měli tak rádi.

Pan kardinál dostal za života mnoho státních, církevních a jiných vyznamenání a řádů, které vypovídají o úctě k jeho osobnosti u nás i v zahraničí. Možná bychom mohli říct, že nikdo není prorokem ve své vlasti. Proto byl pan kardinál vnímán veřejností v zahraničí často o mnoho lépe než u nás doma. Ale když pohlédneme na životy našich národních světců, vidíme, že také měli velké obtíže, aby je lidé pochopili a uvěřili, že jim chtějí přinést dobro. Pochopili to často až po jejich smrti, a právě díky tomu je začali následovat a uctívat.

Pán zavolal našeho duchovního otce, pana kardinála, k sobě, z našeho času do věčnosti a dává nám čas, abychom pochopili, jak velkou láskou nás miloval ten, který kráčet před námi po cestách, které vedou k Bohu a mají změnit člověka k dobru.

Pan kardinál toho měl naplánovaného ještě hodně, ale věděl, že člověk je smrtelný ve svém těle, avšak nesmrtelný ve své duši. Když se mnozí dnes zamýšlejí nad nekrology a hodnotí jeho život tím, že ho pomyslně uzavírají, je důležité poznamenat, že on chtěl, abychom pokračovali v dobrém díle, které nepovažoval za své, ale Boží. A tak, jak mi řekl při našem posledním setkání: „*Hned se do toho pustíme.*“, já tiše dodávám: „*Ano, otče!*“ To je radostný úkol křesťana, který miluje Boha a lidi a který ví, že ta láska se plně ukázala na kříži, který i my máme vzít na svá ramena. Vy, pane kardinále, jste ve svém životě ukázal, jak kříž nést. A proto kéž jej neseme statečně, s pokorou a moudrostí i my, abychom obstáli, nikoli před soudem lidí, ale před trůnem Božím.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Putování jako cesta k sobě samému

Již od prvního Svatého roku 1390 putovalo do Říma mnoho poutníků z různých zemí. Už ve středověku se poutníci z českých zemí vydávali do Věčného města.

Významným milníkem bylo založení Českého hospice sv. Václava v roce 1378 císařem Karlem IV., který sloužil jako ubytování pro poutníky z Čech a Moravy. Hospic byl důkazem rostoucího počtu poutníků, ale jeho význam postupně upadal. Kvůli válkám a politickým nepokojům (např. husitské války, třicetiletá válka) či náboženskému rozdělení docházelo k výraznému útlumu poutnictví, a tak se vícekrát stalo, že čeští i moravští poutníci chyběli. Od 15. do 18. století byl český hospic téměř nefunkční a využívaly jej jiné národy, zejména Poláci.

Ve Svatém roce 1390 zamířil na pouť do Říma biskup Jan z Jenštejna v doprovodu svých přátel. Mezi nimi byl rektor Karlovy koleje v Praze, mistr Mikuláš z Rakovníka. O Velikonocích připutoval i Jenštejnův generální vikář Jan z Pomuku – sv. Jan Nepomucký a další. V té době již byl ve Svatopetrské bazilice oltář svatého Václava, zřízený v třicátých letech 14. století z odkazu olomouckého biskupa Hynka. Později byla nad oltář umístěna desková gotická malba svatého Václava, obklopeného svatými Vojtěchem a Prokopem, u jejichž nohou klečel v korunovačním rouchu Karel IV. a pražský arcibiskup, snad Jan Očko z Vlašimi.

V období rekatolizace po Bílé hoře se poutnictví obnovovalo, ale cesta do Říma byla náročná, drahá a nebezpečná. Mnozí poutníci proto volili bližší cíle, jako Mariazell, Svatý Hostýn nebo Velehrad, u nás např. Římov nebo Dobrou Vodu u Nových Hradů, Kájov, Lomec či Klokoty...

Poutě do Říma, ale i jinam, a to nejen během Svatých roků, vykonáváme často s cílem prohloubit, poznat či obnovit svůj vztah k Bohu, a na určitém poutním místě mu přednést své prosby nebo poděkování. Ale možná také máte zkušenost s tím, že putování je i o hledání sebe sama, pomáhá nám nacházet cestu v životě a psát náš osobní příběh. K tomu nám může pomoci krása, jedinečnost i historie určitého poutního místa. Vždyť každý člověk je svým způsobem poutníkem. Putujeme životem, hledáme smysl, překonáváme překážky, toužíme po klidu, po štěstí, po odpovědích, po spojení s něčím větším... a poutě nás mohou utvrzovat v tom, že to vše nalézáme v Bohu a Panna Maria je naší pomocnicí na naší životní pouti.

Ať už se vydáváme kamkoli a jakkoliv, vždy to může být příležitost prohloubit vztah k sobě, k druhým a k Bohu. Může nás to vést k zamyšlení: Jaké místo má pouť v mém vztahu k Bohu? Je to cesta k prohloubení víry, nebo hledání odpovědi? Jakou zkušenost mám s tím, co jsem na poutích prožíval/a, co jsem si z nich často odnesl/a – v srdci, v modlitbě i ve vztazích a jak se mi to podařilo přenést do každodenního života? A jak jsem dosud prožil/a Svatý rok jako Boží milosrdenství, naději a odpuštění? Kéž nacházíme ve svém životě chvíle, kdy plně zakoušíme, že jsme Božím dítětem.

Iva Hojková

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“ (Mt 5,9)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

(LISTOPAD 2025, z liturgie 1. listopadu, Slavnost Všech Svatých)

Kolem Ježíše je veliký zástup a tak musí vystoupit výše, aby byl lépe slyšet. Chce říci velmi důležité věci, ale také obtížné, protože jsou hodně odlišné od toho, co si mnozí myslí.

I tehdy si mnozí mysleli, že být šťastní znamená: mít mnoho věcí, myslet sami na sebe, být panovační. Bohatí většinou nepomáhali chudým. Kdo ale podle Ježíše může být opravdu šťastný?

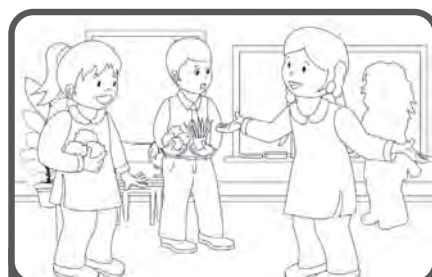
Právě teď to vysvětluje! Šťastní budou ti, kteří jsou "blahoslavení": mírní, čistého srdce, ti, kteří chtějí dělat spravedlivé věci a pomáhat tomu, kdo je v nesnázích, ti, kteří se snaží neustále přinášet mír. A budou nazváni "Božími Syny"!

Samina z Pákistánu: Jednou jsme měli ve škole výtvornou výchovu na konci vyučování. Už jsme byli unavení. Některé děti si začaly hrát s papíry a tužkami a nedávaly pozor.

Za chvíli byl ve třídě nepořádek, spoustu věcí leželo na zemi a byla jsem z toho smutná. Paní učitelka na chvíli odešla, ale měla se brzy vrátit. Snažila jsem se zastavit své spolužáky a říct jim, aby přestali!

Ale všichni se začali se mnou hádat! Byla jsem moc smutná, ale snažila jsem se mít každého ráda. Pomaloučku se vrátil pokoj a omluvili jsme se. Opět jsme se cítili šťastní: bylo krásné být opět kamarády!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4, Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokoláře založeného Chiarou Lubichovou.

SLOVO ŽIVOTA

«Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.»

Ve chvílích nejistoty, úzkosti a tísně - říká Chiara Lubichová - «Bůh chce, abychom věřili v jeho lásku, a žádá nás o projev důvěry. (...) Chce abychom využili těchto tíživých okolností a ukázali mu, že věříme v jeho lásku.»¹

Nikdy se ti nestalo, že jsi měl pocit, že to nezvládáš?
Všichni zažíváme takové chvíle. Také autor žalmu 121 prochází těžkou zkouškou a klade si otázku odkud mu může přijít pomoc.

“S rodinou jsme celý rok šetřili, abychom si mohli koupit auto, protože jsme ho potřebovali. Když jsme naspořili potřebnou částku, můj otec začal mít velké bolesti břicha a lékař řekl, že musí podstoupit urgentní operaci.

Potom si vzpomněl: **pomoc mi přijde od Hospodina.** Byl to jeho způsob, jak vyjádřit svou důvěru v Boha. Písmo svaté vypráví příběhy, v nichž **se tato důvěra konkrétně uskutečňuje v působení** lidí jako byl Mojžíš a kteří byli povoláni, aby byli Božími nástroji.

Měli jsme obavy, protože **veřejný systém byl riskantní a soukromý příliš drahý.** Rozhodli jsme se jít do nové otevřené kliniky. Náklady na operaci odpovídaly našim úsporám. **Použili jsme všechny peníze, abychom ho zachránili,** a operace proběhla velmi dobře. I když jsme byli šťastní, nemohli jsme si už koupit auto.

Když "pozvedneme zrak", uvidíme, že **Bůh nám pomáhá skrze jiné lidi a také my můžeme být pomocí pro druhé.**

Krátce na to přišel do naší advokátní kanceláře jeden pán. **Rekl nám, že nemá peníze, aby nám zaplatil, ale že nám může nabídnout auto.** V tu chvíli jsme si vzpomněli, že **Bůh je přítomný v každé situaci.**

M. z Venezuely

Upravili: E. Javaloyes, M. Ashraf e M. Sarmiento; ilustrace: Guillerm Rodríguez (@guillermorodriguez)

Blahoslavený Adílio Daronch

Adílio se narodil v Brazílii, kam emigroval jeho otec se svými rodiči v roce 1890, aby se vyučil obuvnickému řemeslu. Původem pocházeli z Itálie. Adílio se narodil jako třetí z osmi dětí.

Rodina byla velmi zbožná a podporovala práci španělského kněze, otce Manuela Gomeze Gonzalese, vesnického kaplana, který byl často hostem u Daronchových. Pomáhala mu také při liturgii. Jejich děti vyrůstaly v blízkosti tohoto kněze a vzniklo mezi nimi velké přátelství. Otec Manuel měl také vliv na vzdělání dětí – založil malou školu, kde se děti vzdělávaly.

Po přijetí prvního svatého přijímání začal Adílio sloužit u oltáře jako ministrant, doprovázel kněze na jeho cestách, když například nesl svaté přijímání umírajícím a Boží slovo indiánům. Adílio snášel těžkosti dlouhých a nepohodlných cest s opravdovou misionářskou horlivostí a byl rád, že se s ostatními mohl podělit o velkou radost, kterou sám prožíval při setkání s Pánem Ježíšem.

V roce 1924 cestovali Adílio a otec Manuel do Horní Uruguaye, aby oslavili Velikonoce. Cestou však narazili na skupinu ozbrojených banditů, kteří byli proti jejich misijní práci. 21. května 1924 je bandité svázali, odvedli do lesa a přivázali ke stromům, kde byli zabiti. Adíliovi nebylo ještě 16 let.

21. října 2007 byl Adílio spolu s knězem prohlášen za blahoslaveného.

Ludmila Veselá

Najdi a zakroužkuj 10 rozdílů

LISTOPADOVÝ Nezbeda a Cvrček

V listopadovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři nalaznou rozhovor Nebojte se žít! s hercem Jaroslavem Tomášem, další část reportáže studentky Anny Pavelcové, která dorazila na salesiánské misie do Tanzanie, pokračování příběhů Sedm dní, Správné čtyřky, Božího trestu a osudů Maxmiliána Kolbeho Rytíř Neposkvrněné. Nechybí tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Převratné objevy, Filmový svět a Pro bystré hlavy.

Listopadový Cvrček učí malé čtenáře, že spánek je pro nás důležitým odpočinkem. Mají spánek svěřit Bohu, aby si v noci dobře odpočinuli a ráno zase plni sil mohli vstát do nového dne.

Bližší informace:

www.casopisnezbeda.cz

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Letošní Kájovská pouť byla jubilejní hned dvakrát

O poutní neděli 12. října 2025 sloužil v Kájově poutní mši svatou českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil, pomodlil se s věřícími růženec za mír, mariánské litanie a udělil jim svátostné požehnání.

Po celonoční adoraci přivítali věřící poutní neděli ranními chválami, růžencem a mší svatou, kterou slavil místní duchovní správce, českokrumlovský prelát P. Václav Pícha. Kájovská pouť byla letos jubilejní nejen proto, že je poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kájově jedním z osmi míst českobudějovické diecéze, kde lze v rámci Jubilejního roku získat plnomocné odpustky, ale i proto, že P. Pícha slavil o poutní neděli 12. října 2025 34. výročí svého kněžského svěcení. „*Když mě otec biskup Antonín Liška vysvětil v den Kájovské pouti roku 1991 na kněze, nemohl jsem tušit, že se budu moci jednou starat o toto vznešené mariánské poutní místo,*“ svěřil se jubilant.

Hlavní poutní mši svatou slavil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil. Rozjímal nad vyslechnutým úryvkem z první kapitoly Lukášova evangelia o tom, jak Maria navštívila Alžbětu. Maria se od anděla Gabriela dozvěděla, že její příbuzná Alžběta počala, a s láskou za ní spěchá, aby jí pomohla. Tuší také tajemný vztah mezi Alžbětínským synem a Synem, kterého nosí ve svém lůně. Když se dostala do Ain Karin, malého městečka v judských horách vzdáleného sto čtyřicet kilometrů od Nazareta, vešla do Zachariášova domu a způsobila duchovní revoluci. Po jejím pozdravu se Jan Křtitel v lůně Alžběty radostně pohnul a zajásal. Byl posvěcen přítomností Ježíše Krista. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala: „*Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!*“ (Lk 1,45) Panna přišla sloužit a netouží po chvále. Ví, že mají pravdu, když ji prohlašují Matkou Mesiáše, Matkou Boží, ale také ví, že to všechno způsobil Pán, který shlédl na svou nepatrnou služebnici. „*Ve chvalozpěvu Magnifikat, písní utkané Pannou Marií a inspirované Duchem svatým, se slovy Starého zákona vykresluje Mariina duše: 'Aniž bych já cokoli učinila,' řekne Maria, 'Pán chtěl, aby se ve mně splnilo to, co oznámil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. Má duše velebí Hospodina, ne že by moje duše byla výjimečná, ale proto, že ji Pán takovou učinil.' Magnifikat je zpěv o Božím milosrdenství, o Jeho velikosti a všemohoucnosti a zároveň se v něm zrcadlí pokora Panny Marie,*“ vyjadřuje se o Mariině chvalozpěvu s láskou biskup Vlastimil. V první části svého Magnifikat oslavuje Maria Boží milost, která vstoupila do jejího života a učinila ji Matkou Páně. Chválí Boha, děkuje Mu a vděčně se raduje. Zároveň si je však vědoma své zodpovědnosti vzhledem k dějinám spásy. Ve druhé části jako by se k ní přidalo celé společenství věřících, kteří oslavují sedm skutků, které Pán stále koná v dějinách lidstva: „*Mocně zasáhl... rozptýlil pyšné... mocně sesadil z trůnu... ponížené povýšil... hlado-*

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Českokrumlovský prelát Mgr. Václav PÍCHA, J.C.D. oslavil o poutní neděli 12. října 2025 své 34. výročí kněžského svěcení.

Foto: Stanislava Vitoňová / Člověk a víra

Panna Maria Kájovská.

vé nasýtil dobrými věcmi... bohaté propustil s prázdnou... ujal se Izraele". Pán dějin se zde přidává k těm nejposlednějším. „Boží plán je často skrytý pod pozemskou clonou lidských událostí, v nichž vítězí pyšní, mocní a bohatí," říká biskup Kročil a pokračuje: „A přesto směřuje Jeho tajná síla k tomu, aby se nakonec projevila, aby ukázala, kdo jsou ti praví, Bohem vyvolení: jsou to ,ti, kdo se Ho bojí', věrní Jeho slovu; ,pokorní a hladoví'. Je to ,Izrael, Jeho služebníci', Boží lid ,chudý', čistý a prostého srdce, jako byla Maria.“ Českobudějovický biskup Vlastimil Kročil zakončil svou homilii výzvou formulovanou milánským biskupem sv. Ambrožem: „Ať je v každém z nás Mariina duše, aby velebila Pána, ať je v každém z nás i Mariin duch, aby dokázal jásat v Bohu! Amen.“

V brzkém odpolední poutní neděle se biskup Kročil pomodlil s věřícími růženec za mír, jak k tomu vyzývá papež Lev XIV. zejména v růžencovém měsíci říjnu, mariánské litanie a udělil přítomným svátostné požehnání.

Panno Maria Kájovská, oroduj za nás!

Stanislava Vitoňová

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu pokračujeme v tématu o mezigeneračních vztazích.

U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě“ (Jan 19, 25-27)

Nejbolestnější chvíle pro matku. Vidí svého zmučeného syna na kříži. Nemůže ho bránit, nemůže se postavit vojákům a zabránit jim v mučení. Přesto je na blízku. Je pod křížem a plní tak Otcovu vůli spolu s Ním. A pak se ještě musí vzdát svého mateřství, když jí Ježíš říká: „Ženo, hle tvůj syn“. Už není jeho matkou. To je jedna z nejbolestnějších chvil, kterou musela Matka Boží přijmout.

„Hle, tvá matka!“ – tím ji Ježíš daruje nám všem. Ježíš svou maminku svěruje učedníkovi, kterého miloval. Není uvedeno jméno. Možná záměrně, protože my všichni jsme jeho učedníci, které On miluje. A víme, co my – jeho učedníci, máme dělat. Máme si vzít jeho maminku k sobě. Tak se stala Matka Boží matkou nás všech. Každý z nás si ji může vzít do svého domu, do své rodiny, do svých vztahů. Ne pouze jako obrázek na zdi, ale jako skutečnou duchovní matku, ke které se v každé chvíli může vztahovat. Vždyť Panna Maria prožila životní etapy, které i my prožili a prožíváme. Byla zamilovaná, byla snoubenka, byla matka v domácnosti, následovala Ježíše... V každém okamžiku plnila Otcovu vůli, i když to často bylo velmi těžké. Svým příkladem každého z nás přibližuje k Božímu království, což je náš životní cíl. Vprostřed každodenních obtíží se učíme od Matky Boží. Tuto svou zkušenost pak můžeme sdílet a zúročovat svým blízkým, dětem, vnoučatům, všem.

Stáří má svou zodpovědnost. Tou je šířit lásku, kterou Bůh vložil do každého stvoření. Stáří má dosvědčit dětem, že na nich spočinulo požehnání, které tkví v krásném i obtížném hledání a plnění Boží vůle. Svědčit dětem o víře je povoláním starých lidí, kteří mají dětem předat prožitou realitu a svědectví, předat jim štafetový kolík.

Svědectví starých lidí je pro děti věrohodné. Mladí a dospělí nejsou schopni toto svědectví naplnit takovou ryzostí, něhou a vroucností, jako to mohou učinit jejich prarodiče. Když starý člověk odloží veškeré roztrpčení nad odcházejícím žitím a žehná životu v nebi, který mu přichází v ústřety, je neodolatelný. Nezahořkl, že jeho čas pomíjí, avšak překypuje radostí jako dobré víno, které léty dozrálo.

Spojení mezi prarodiči a vnoučaty může v dnešní době zachránit lidskou rodinu. Papež František řekl: „Budoucnost je tam, kde děti a mladí lidé hovoří se starými. Pokud tento dialog chybí, je budoucnost nejasná. Kéž mají starí radost z toho, že mohou promlouvat k mladým, vyjádřit se před nimi, a kéž mladí vyhledávají staré, aby od nich načerpali životní moudrost.“

Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro rodinu

PASTORAČNÍ RADA českobudějovické diecéze zahájila novou etapu činnosti

V prostorách Biskupství českobudějovického se ve čtvrtek 23. října 2025 uskutečnilo první zasedání Pastorační rady diecéze v novém složení. Shromáždění, kterému předsedal diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil, mělo za cíl uvést členy do služby a stanovit základní směřování práce.

Zasedání bylo zahájeno společnou modlitbou, kterou vedl P. Rafael Kaca. Následovalo vzájemné představení všech členů, kteří sdíleli své působení v církvi, motivaci pro přijetí členství v radě a naděje, které do této služby vkládají.

Klíčová témata: Laici a Synodalita

P. Rafael Kaca prezentoval dvě důležitá témata:

Povolání laiků v církvi: Byla představena reflexe vycházející z dokumentu *Christifideles Laici* (Jan Pavel II., 1988), která zdůraznila, že laici jsou aktivními a plnohodnotnými účastníky života církve, a to i na diecézní úrovni.

Synodalita – spolupráce mezi biskupem a Božím lidem: Diskuse navázala na myšlenky ze Synody o synodalitě, v níž je církev vnímána jako „Boží lid na cestě“. Pastorační rada byla označena za konkrétní místo, kde se má tato synodalita, založená na spolupráci, naslouchání a rozlišování, prakticky uskutečňovat.

Foto: P. Rafael Kaca

Otec biskup Vlastimil následně seznámil přítomné se Stanovami Pastorační rady, které definují radu jako poradní orgán biskupa. Hlavním cílem rady je rozlišování, navrhování směrů pastorační činnosti a podpora misijního poslání diecéze.

Výhled do budoucna

Členové rady diskutovali o frekvenci schůzek a tématech, která by měla rada řešit. Na závěr byl jednomyslně potvrzen ve funkci sekretáře P. Rafael Kaca, který povede agendu rady a připraví podklady pro další zasedání.

Pastorační rada má do budoucna sloužit jako platforma pro sdílení víry, zkušeností a nápadů. Bylo zdůrazněno, že role rady je inspirační – navrhuje, „co“ dělat, zatímco Pastorační středisko pak hledá cesty, „jak“ navržené aktivity realizovat. Zasedání bylo zakončeno společnou modlitbou za moudrost a jednotu a biskupským požehnáním.

P. Rafael Kaca

Personalia

A/ Životní jubilea:

R. D. Mgr. Jan HAMBERGER ustanoven do funkce sekretáře vikariátu **Tábor** s účinností od 1. 11. 2025 (č. j. 2155/2025).

P. Bc. Benedikt Rudolf MACHALÍK, OPraem. ustanoven do funkce sekretáře vikariátu **Pelhřimov** s účinností od 1. 11. 2025 (č. j. 2156/2025).

Bc. Lukáš HOUŠKA ustanoven do funkce sekretáře vikariátu **Písek** s účinností od 1. 11. 2025 (č. j. 2157/2025).

Mariano ZANOLLI, je od **1. 11. 2025** ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **Sušice**, vikariát Sušic-Nepomuk (č. j. 2263/2025).

Giovanni GIULIANI, je od **1. 11. 2025** ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **Třeboň**, vikariát Jindřichův Hradec (č. j. 2264/2025).

B/ Životní jubilea:

R. D. Bc. Pavel BICEK, oslaví **6. 12. 2025** své **padesáté narozeniny**.

P. PaedDr., PhDr. Dušan Siard SKLENKA, OPraem., oslaví **9. 12. 2025** své **čtyřicáté páté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C/ Výročí kněžského svěcení a jáhenského svěcení:

Karel LEDNICKÝ, trvalý jáhen, oslavil **18. 11. 2025** své **třicáté páté výročí jáhenského svěcení**.

Karel SÁDLO, trvalý jáhen, oslavil **18. 11. 2025** své **třicáté páté výročí jáhenského svěcení**.

R. D. Ing. Mgr. Václav SALÁK, oslaví **9. 12. 2025** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

R. D. Mgr. Martin BĚTUŇÁK, oslaví **9. 12. 2025** své **dvacáté páté výročí kněžského svěcení**.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

20 let hospice v Prachaticích

Oslava 20. výročí založení Hospice sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích začala v pátek 31. října 2025 děkovnou mší svatou v prachatickém kostele sv. Jakuba, kterou sloužil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil.

V homilii hovořil o hodnotách, které zprostředkovává služba druhým: o lásce, soucitu a víře v Boha. O tom, jak je důležité být blízko těm nejzranitelnějším – lidem v terminálním stádiu života, které je často plné bolesti, strachu a nejistoty, a pomáhat jim v duchovním, tělesném i emocionálním smyslu.

Každý člověk je Božím obrazem a zaslouží si lásku a úctu až do posledního dne. Velkým zdrojem síly a útěchy může být víra. I v posledních chvílích života je přítomno Boží světlo. Nesmíme zapomenout na slova Pána Ježíše: „*Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky.*“ (Jan 11,25-26)

„*Bůh nás volá, abychom se stávali svědky Jeho lásky na zemi,*“ připomíná biskup Kročil. „*A právě hospic zde v Prachaticích je místem, kde se tato Boží láska stává skutečností – když se člověku dostává důstojné péče, slitování a modlitby. Ať vás tento kus cesty, který se vám podařilo ujit, inspiruje k pokračování v této velkorysé službě, která je projevem Kristovy lásky,*“ vyjadřuje přání biskup Vlastimil a vyzývá k modlitbě za všechny zaměstnance hospice, za jejich sílu a odvahu, i za všechny, kteří zde nacházejí útěchu a pokoj v posledních chvílích svého života. „*Ať si uvědomujeme, že před Pánem není nic bezvýznamného, a ať se naše víra stane pevnou oporou pro nás pro všechny.*“

Biskup Kročil hovořil s vděčností o zdejších řeholních sestrách sv. Karla Boromejského a klíčové roli, kterou sehrály a stále sehrávají v prachatickém hospici. „*Řeholní sestry se společně se zdejšími duchovními otci stávají svědky a nástroji Boží milosti v lidském utrpení a pomáhají nemocným prožívat poslední chvíle s důstojností a modlitbou.*“

V závěru homilie se diecézní biskup Vlastimil pomodlil za lidi v terminálním stádiu života: „*Dobrotivý Bože, Ty jsi světlo naší cesty i v nejtemnějších chvílích. Prosíme Tě, buď blízko všem, kdo se nacházejí v terminálním stavu. Dej jim pokoj v srdci, sílu překonat strach a bolest, a pocít, že nejsou sami. Požehnej jejich rodiny a všechny, kdo se o ně starají. Pomáhej nám být jejich*

oporou a zvěstovat naději, kterou máme v Tobě. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

Následoval večerní vzpomínkový program v prachatickém divadle, kde se setkali současní i bývalí zaměstnanci hospice. V programu doprovázeném Klarinetovým triem a zpěvačkou Petrou Sovovou vystoupili starosta města Prachatice a poslanec PČR Ing. Jan Bauer, zakladatelka hospicového hnutí v ČR MUDr. Marie Svatošová, tehdejší generální představená kongregace sester boromejek S. M. Bohuslava Kubačáková, SCB, vrchní sestra a vedoucí lůžkového hospice Mgr. Eva Ludačková, předseda dozorčí rady a emeritní rektor Jihočeské univerzity prof. Libor Grubhoffer, primářka hospice MUDr. Jana Vlková, Ph.D., první hybatel myšlenky hospice v Prachaticích MUDr. Petr Koptík a pozůstalý po zemřelé mamince a pacientce hospice JUDr. Jan Mejzlík.

„*Ocenění a odměnění na podiu byli ti z našich zaměstnanců, kteří v hospici pracují více než patnáct let, někteří dokonce po celých dvacet roků,*“ říká o slavnostním večeru PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA, ředitel hospice a dodává: „*Celým večerem s noblesou a kultivovaností provázela redaktorka Českého rozhlasu Eva Kadlčáková. Následné občerstvení bylo radostným setkáním a vzpomínáním všech přítomných. Ani slzy nechyběly.*“ Pan profesor Grubhoffer setkání hodnotil: „*Absolutně skvěle pojetá a provedená slavnost včetně mše svaté. Nesmírně decentní, pokorné, zábavné, profesionální. Skláním se s úctou k vašemu dílu a k dílu všech současných i minulých spolupracovníků.*“ „*Snad ještě osobní douška,*“ sdílí v závěru ředitel hospice. „*Oněch dvacet let vnímám jako požehnání. Jako prožívání dobra, které je větší než my. Jako radost z daru služby, z údelu pomáhání druhým a z důvěry, již v hospic za ten čas vložily tisíce pacientů a tisíce jejich rodin. Je to výsada a čest. Snad taková, jak říká biblická kniha Kazatel: ‚A viděl jsem, že není nic lepšího, než aby se člověk radoval ze svých děl, protože to je jeho podíl.‘ (Kaz 3,22)*“

Stanislava Vitoňová

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Veřejně známé osobnosti podporují Charitu

10 korun denně. Částka, kterou ve své peněženke pozná dnes jen málokdo, ale přesto dokáže velké věci, když se těch desetikorun sejde víc. A to je hlavní princip kampaně „Dobrý skutek každý den“. Diecézní charita ji odstartovala ve spolupráci s několika významnými osobnostmi regionu. Kteří ambasadoři se tento projekt pravidelného dárcovství rozhodli podpořit?

„O tom, jestli se stanu ambasadorkou kampaně Diecézní charity České Budějovice, jsem dlouho nepřemýšlela. Její práci znám jak z terénu v malém jihočeském městě Třeboň, tak z diecézní centrály. S mikrofonem Českého rozhlasu jsem před lety při reportážích objevovala její služby – od pomoci seniorům, lidem s postižením a dětem ze sociálně slabých rodin až po podporu cizinců a týraných žen. Její práce je nedoceněná a nemůžeme ji brát jako samozřejmost,“ vysvětluje svou motivaci **Maria Pfeiferová, mluvčí Knihovny Václava Havla**. Je jednou z ambasadek projektu. „Dar ve výši deseti korun denně považuji za to nejmenší, co můžeme udělat. Je to cena jednoho bílého jogurtu, jednoho kousku pečiva nebo jednoho jablka,“ dodává.

„Cítím potřebu vytvářet viditelná znamení, za kterými stojí Ten, který není vidět. Jen stěžejí někdo uvěří, když za slovem nestojí skutek,“ přemýšlí **generální vikář českobudějovického biskupství David Henzl**. Také on Charitu dlouhodobě podporuje. Rozhodnutí připojit se k této kampani proto pro něj nebylo složité. „Každý drobný dobrý skutek stojí u kořenů velké věci, asi tak jako celek se skládá z částí. Jsem rád, že mohu mít podíl na uskutečňování Jeho milosrdné lásky, která spočívá v objetí lidí v nouzi,“ doplňuje.

Svět byznysu reprezentuje **František Jíra, ředitel českobudějovické pobočky společnosti RENOMIA**: „Jsem přesvědčen, že potřebujeme instituce, které dokáží být oporou v těžkých chvílích, a zároveň věřím, že každý z nás může nějakým způsobem přispět. Nesmírně si vážím smysluplné a obětavé práce, kterou tým Diecézní charity České Budějovice každý den vykonává. I malý pravidelný dar může mít velký dopad.“

Herečka Jihočeského divadla Věra Hlaváčková se ke kampani připojila také, přestože Charitu mnoha způsoby veřejně podporuje už delší dobu. „Uvědomuji si, že mám v životě ohromné štěstí... narodila jsem se do svobody a hojnosti... Ale také vím, že je kolem mne spousta lidí, kteří se dostali do finančních potíží, potkali špatného partnera, anebo jsou nemocní a potřebují pomoc. Je šilené, že jsou lidé, kteří nemají, komu by o pomoc řekli. Já nespasím svět ani nemám tolik prostředků, abych něco změnila, ale mohu postrádat malou částku ze svého výdělku. A když nás takových bude víc, jsme schopni finančně podpořit lidi, kteří se obrátí na Diecézní charitu, která jim může pomoci. Těší mě, že to mohu udělat,“ vysvětluje, proč si naši organizaci vybrala.

Veronika Rybáčková

Mária Pfeiferová

David Henzl

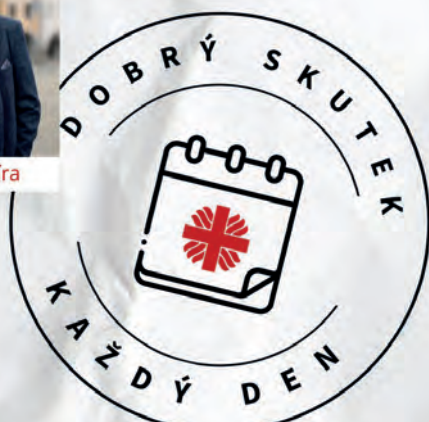
Věra Hlaváčková

František Jíra

Přidejte se k těm, kteří pomáhají nejpotřebnějším.

www.dobryskutekkazdyden.cz

Nebojte se říci si o pomoc

Intervenční centrum pro oběti domácího násilí, které na jihu Čech zaštiťuje Diecézní charita, na podzim odstartovalo za finanční podpory Ministerstva zdravotnictví ČR osvětovou kampaň na téma domácího násilí. Roste totiž počet případů, kdy se klienti k odborné pomoci dostanou až ve chvíli, kdy násilníka z domácnosti vykáže policie. To jsou případy, kdy se jedná o reálné ohrožení na zdraví a životě. A mnohem častěji se týká také seniorů. „Mnoho případů zůstává dlouho ukrytých za zdmi domova. Ti lidé se bojí říci si o pomoc. Nebo třeba opravdu nemohou, protože jsou pod neustálým dohledem člověka, který je ohrožuje. Anebo prostě jen neví, kde si o tu pomoc říct. U nás je vyslechneme a budeme společně hledat řešení. Konzultace u nás jsou bezpečné a bezplatné. Důležité je nebát se situaci řešit, násilí totiž samo nikdy nezmizí a problémy se jen eskalují,“ vysvětluje Jana Vasková, vedoucí Intervenčního centra. Formy domácího násilí jsou různé – od sledování a neustálé kontroly,

KONTAKT na Intervenční centrum pro oběti domácího násilí:

**Nonstop krizová linka:
603 281 300**

POBOČKY:

České Budějovice: Kanovnická 18, 1. patro (po-pá)

Strakonice: Smetanova 533 (po)

Tábor: Vančurova 2904 (út, st)

přes zadržování peněz (platu nebo důchodu), psychický teror, fyzické nebo sexuální násilí.

Na toto téma vznikly také dva podcasty, které tyto různé formy násilí popisují. Dozvíte se v nich i to, jak můžete podpořit někoho ve svém okolí, u koho máte podezření, že je obětí násilí. Najdete je na adrese www.dchcb.cz/podcast

Veronika Rybáčková

Azylový Dům sv. Petra v Záblatí má novou tvář

Charita Prachatic–Vimperk dokončila rozsáhlou rekonstrukci vnitřních prostor azylového domu pro muže v Záblatí u Prachatic a v pondělí 13. října zorganizovala při této příležitosti den otevřených dveří.

Pozvání přijali zástupci Diecézní charity České Budějovice, duchovní správci farností, členové Rady Charity, zástupci Městského úřadu Prachatic a Vimperk, starosta obce Záblatí i ředitel Charity Písek. Tento den byl nejen symbolickým zakončením náročných prací, ale i připomínkou více než třicetileté historie služby mužům bez přístřeší. Dům sv. Petra je součástí Charity Prachatic–Vimperk, která vznikla 1. ledna 2023 spojením dvou charit a dnes má 110 zaměstnanců, roční rozpočet činí 81 milionů korun.

Azylový dům nabízí zázemí pro muže od 18 do 64 let, kteří zde mohou získat nejen střešku nad hlavou, ale i podporu při hledání zaměstnání, vyřizování dokladů nebo zajištění nového bydlení.

Rekonstrukce probíhala v letech 2022–2025 a zahrnovala kompletní výměnu topení, oken a střechy, rekonstrukci sociálních zařízení, kuchyně a pokojů, sanaci vlhkosti a instalaci nových podlahových krytin v celém objektu. Součástí projektu byla i přeměna části budovy na zázemí pro zaměstnance a prostory pro jednání s klienty. Objekt byl rovněž nově vybaven. Každý pokoj má nyní novou lednici, televizi a Wi-Fi, klienti mají k dispozici nová lůžka, matrace a uzamykatelné skříně. Modernizací prošly i pracovní prostory a kanceláře pro zaměstnance. Kapacita zařízení se zvýšila z 13 na 18 lůžek.

Celkové náklady na stavební práce dosáhly přibližně 5 milionů korun, které Charita Prachatic–Vimperk uhradila z vlastních prostředků. Nové vybavení stálo téměř 655 tisíc korun a bylo financováno z více zdrojů, včetně darů a provozních dotací.

Foto: Stanislava Vitoňová, člověk a víra

Nový začátek pro Dům sv. Petra

„Rekonstrukce znamená pro náš dům nový začátek. Naši klienti zde nyní najdou skutečné zázemí, kvalitnější ubytování, které působí důstojně a podporuje jejich cestu k novému životu,“ uvedla vedoucí zařízení. Charita Prachatic–Vimperk děkuje všem, kteří se na rekonstrukci podíleli. Dům sv. Petra v Záblatí tak po rekonstrukci dále otevírá své dveře mužům, kteří hledají nejen přístřeší, ale i naději.

Mgr. Dana Marková,
ředitelka Charity Prachatic–Vimperk

Diecézní duchovní obnova s P. Sedloněm

V sobotu 25. října měli naši diecézané možnost prožít v katedrále sv. Mikuláše duchovní obnovu s P. Martinem Sedloněm, OMI. Celou obnovu prožil s ostatními otec biskup Vlastimil Kročil, který byl zároveň celebrantem a kazatelem při úvodní mši svaté; a při dopolední části byl přítomen i otec biskup Pavel Posád.

Otec biskup Vlastimil hned na začátku své promluvy podotkl, že naděje není odpovědí na všechna naše proč, ale dává nám dost světla a síly k tomu, abychom dokázali putovat údolím stínů plni odvahy a důvěry. A dále vyzdvihl, že v situacích, které by „*nás mohly vést ke vzpouře anebo uvrhnout do zoufalství, se projevuje právě ona naděje, jež se plně projevuje při slavení Velikonoční noci, kdy si uvědomujeme, že „Ježíš žije, že vstal z mrtvých a že Bůh ho vzkřísil.“*“ A připomněl, že z toho vyvěrá naděje v naše vzkříšení, jež se opírá o tři pilíře: Vzkříšení (Mt 22,23-33; 1 Kor 15), Kristův druhý a definitivní příchod (1 Tes 4,13-18; Mt 24,29-51) a nový Boží svět (Zj 21,1-22,5). Otec biskup pak také zmínil, že „*u sv. Augustina křesťanská naděje spočívá v pevné víře v neměnného Boha, v tajemství vtělení Božího Slova (Ježíše Krista) a v naději na věčný život.*“ Naděje je pak náš aktivní postoj vyplývající z poznání Boží lásky a milosti, který vede k pokoře a poslušnosti Bohu.

Po mši svaté a po obcerstvení na děkanství se ujal slova otec Martin Sedloň z řeholního řádu Oblátů Neposkvrněné Panny Marie. Své zamyšlení dokončil po polední pauze v druhé promluvě. Otec Martin mluvil o přivlastnění si naděje. Dalším tématem byla preevangelizace. Česká republika je ve světě nejvíce ateistický stát, ale i přesto křesťané, kterých je u nás stále dost, mají touhu znovu hlásat Krista – a vlastně jde o to přiblížit víru a Ježíše Krista lidem, kteří o Ježíši sice slyšeli, ale víc o něm neví a do svého života jej nepřijali. Připomněl, že milost předpokládá přirozenost. K tomu nás naučil zkratku RVHP – radost, vděčnost, humor a pokoj.

Přinášíme několik myšlenek z promluv otce Martina:

- Potřebujeme radost, abychom se otevřeli spáse, a také vděčnost nás otevírá spáse.
- Chceme-li mít naději, budme vděční. Humor nám napomáhá mít nadhled.
- Humor byl u poustních otců hlavní zbraní proti démonům.
- Svatý Serafim Sarovský říkal: „*Najdi pokoj, zůstaň v něm a tisíce okolo tebe najdou spásu.*“

Mimo jiné jsme si položili otázku: Jaký je rozdíl mezi Biblí a jinou literaturou? Boží slovo má v sobě stvořitelství potenciál, to např. znamená – když nás vyzývá „*Odpouštějte*“, dá nám k tomu schopnost to uskutečnit.

Obnova účastníkům také nabídla možnost přijmout svátost smíření a využít přímělnou modlitbu. Obnova se konala ve Svatém roce „*Poutníci naděje*“, takže dalším obdarováním pro nás byla příležitost získat plnomocné odpustky pro sebe nebo duše v očistci.

Za Pastorační středisko Iva Hojková

Aktuální výzvy pro duchovní růst z konference „Spirituální a morální rozvoj“

Co v současnosti nejvíce zasahuje duchovní rozměr člověka? Jaké postoje k závažným etickým otázkám dominují u mladé generace? Kde a v čem dnes lidé hledají a objevují posvátno? Jaké možnosti se nabízejí k tomu, aby naše jednání byla skutečně lidská? Můžeme hledat poučení v minulosti, abychom byli svobodnější v současnosti?

Tuto pestrrou škálu otázek se společným cílem, kterým bylo hledání odpovědí na výzvy týkající se kultivace duchovního a morálního rozvoje adresátů současné náboženské či etické výchovy, duchovního doprovázení či evangelizace, si položili organizátoři konference „**Spirituální a morální rozvoj**“, kterými byli členové České společnosti pro katolickou teologii a Pedagogické sekce ČKA, v čele s předsedkyní obou těchto společností, doc. Zuzanou Svobodovou.

Tento, v pořadí již třetí ročník, se uskutečnil 11. října 2025 v Praze na Jaboku. Otázky a výzvy, plynoucí z odpovědnosti občanů demokratických společností i z odpovědnosti k pokračování v synodální cestě papeže Františka, tak směřovaly nejen do oblasti teologie, filosofie, sociologie, psychologie či etiky, ale také k současné výchově a vzdělávání, pastoraci a katechezi, které tak mohly získat nové podněty a dále je využít ve své praxi. Konference byla rozdělena do tří na sebe navazujících bloků, které vždy korunovala panelová diskuse se členy jednotlivých konferenčních částí.

První blok, který nesl název „**Na cestě ke smyslu: mladí lidé, víra a spiritualita**“ zahájil **doc. Zdeněk Vojtíšek**, který ve svém příspěvku „*Teorie spirituálního vývoje, konverze a dekonverze*“ upozornil na důvody, které mohou přispět k hlubšímu pochopení konverze jedinců do radikálních náboženských společenstev. Na něj navázal **doc. Karel Sládek** přednáškou o možném propojení spirituality, environmentálního zdraví a eco-psycho-somatiky. **Dr. Barbora Šmejdivá** ve svém příspěvku teologicky reflektovala knihu „*Proměněné sny*“ Petry Dvořákové. Dalšího příspěvku se ujal **dr. Mariusz Kuzniar**, který upozornil na nové výzvy v oblasti katecheze a pastorace mládeže a nutnost „*překlada*“ tradičních křesťanských schémat do jazyka současných mladých lidí. Celý první blok uzavřel spoluautorský příspěvek **doc. Ludmily Muchové** a **dr. Veroniky Blažek Iňové** na téma „*Krása, dobro a smysl jako cesty k nalezení spirituality současné mládeže*“. Autorky se v něm vydaly prozkoumat, v jakých kategoriích dnešní mladí lidé uvažují o spirituálním, posvátném či přesahném rozměru svého života. Druhý konferenční blok s názvem „**Spirituální péče a péče o spiritualitu**“ zahájili svým spoluautorským příspěvkem „*Životní vize jako cíl výchovy podle Mario Polla*“ **doc. Michal Kaplánek** a **dr. Anna Dudová**, v němž rozvíjeli dílo italského psychologa a tvůrce pedagogického přístupu „*kulturní animace*“ a jeho možnou aplikaci do českého prostředí výchovy mládeže. V dalším příspěvku představil **dr. René Milfait** práci nemocničních kaplanů a kaplanek z hlediska jejich poslání poskytovat spirituální péči i z pohledu morálního konceptu a jeho etické reflexe. Na aktuální problematiku sociální pedagogiky se ve svém příspěvku zaměřila **dr. Karolína Burešová** a **dr. Adéla Muchová** představila současné otázky aktuálně

Foto: Michal Filip (TF JU)

probíhající synodální cesty. Tento konferenční blok zakončila dr. Alice Košárková, když posluchače seznámila s výsledky výzkumu, který mj. ukázal, že spiritualita není jen oblastí osobního prožívání mládeže, ale nese vztahový a hodnotový potenciál, který ovlivňuje jednání jednotlivce v konkrétních situacích. Do odpoledního třetího a závěrečného bloku s názvem „**Výchova a víra mezi rodinou, školou a církví**“ vstoupila jako první svým příspěvkem paní **doc. Andrea Blaščíková**, která v něm představila fenomén rozvážnosti, a to v návaznosti k učení a výkladu Tomáše Akvinského, skrze integrální části jeho konceptu. Vlivem rodinného prostředí na náboženskou identitu středoškolské mládeže se zabývala **dr. Marcela Roubalová** a příspěvek **dr. Jana Poláka** se tázal, jak se „*Dekalog*“ stal základem zpovědního zrcadla. Vedoucí katechetického a pedagogického centra při biskupství ostravsko-opavském, **Mgr. Šárka Koflerová**, seznámila účastníky konference s výstupy projektu „*Spoluutváření budoucnosti náboženské výchovy a katecheze s dětmi školního věku v Diecézi ostravsko-opavské*“. Svým příspěvkem „*Vidět a dohlížet, posoudit a (vyloučením) určit, jednat a (nalézáním spolu-) utvářet*“ celou konferenci uzavřela paní **doc. Zuzana Svobodová**, která v závěru pozvala všechny zúčastněné na příští ročník konference a poté vyhlásila soutěž o „*Cenu Josefa Zvěřiny*“ pro vynikající kvalifikační práce v teologických a jim příbuzných humanitních oborech. Jak z výše uvedeného vyplývá, celý konferenční den byl doslova nabitý zajímavými příspěvky odborníků z nejrůznějších odvětví teologie, pedagogiky, filosofie a etiky a nabídl posluchačům z řad odborné i široké veřejnosti mnoho zajímavých podnětů a inspirace.

Více informací o konferenci na <https://press.tape.academy/index.php/tape/pasm> a www.cskt.cz.

Mgr. Veronika Blažek Iňová, Ph.D.,
katedra pedagogiky TF JU, externí vyučující

Společně pro mladé: benefice a podpora salesiánského střediska v Českých Budějovicích

Salesiánské středisko mládeže v Českých Budějovicích je místem, kde se už mnoho let setkávají děti, mladí lidé i celé rodiny. Věnujeme se volnočasovým aktivitám, prevenci rizikového chování a nabízíme prostor, kde mohou mladí lidé růst nejen po stránce osobní, ale i duchovní. Naším cílem je, aby se u nás každý cítil přijatý, povzbuzený a mohl objevovat vlastní dary.

Abychom tuto práci mohli dělat naplno, stojíme na vícezdrojovém financování – kromě grantů, dotací a příspěvků města či kraje je velmi podstatnou součástí také fundraising. Ten má mnoho podob: od podpory individuálních i firemních dárců až po benefiční akce.

Naše středisko je otevřené pro všechny děti bez rozdílu. Zvláštní pozornost věnujeme dětem ze sociálně slabších rodin – chceme, aby si naše programy mohl dovolit opravdu každý. Proto dotujeme ceny našich aktivit a máme také podpůrný fond, ze kterého můžeme podle potřeby upravovat účastnické poplatky. I díky štědrosti dárců tak mohou děti zažít společenství, bezpečí a radost bez ohledu na finanční možnosti jejich rodiny. Velkou tradici u nás mají benefiční koncerty. V minulosti u nás hrály například kapely Hradišťan, Bonsai č. 3 či Spirituál kvartet, letos v adventu se můžeme těšit na koncert skupiny Epydemye, který se uskuteční 9. prosince od 18 hodin v kostele sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech. Vždy nás při těchto koncertech doprovází i naše salesiánská ZUŠ Vojtěch, jejíž žáci svým uměním obohacují atmosféru večera.

Naše středisko se letos zapojilo také do „Dnů lidí dobré vůle“, kdy výtěžek z benefičního koncertu pomohl právě naší činnosti.

Adventní program

Srdčně vás zveme na adventní program u salesiánů. Od 24. do 30. listopadu najdete náš stánek na Českobudějovickém adventu na náměstí Přemysla Otakara II., kde si budete moci zakoupit salesiánský med, adventní věnce a mnoho dalšího. Výtěžek z prodeje poputuje na podporu činnosti našeho střediska. V neděli 30. listopadu společně zahájíme Advent před Komunitním centrem na Máji – těšit se můžete na adventní zpívání s Barborou a na společné zdobení vánočních stromků. Pokud vás naše činnost oslovuje a chtěli byste nás podpořit, více informací o možnostech pomoci najdete na našem webu. Každý dar, každá modlitba i každé povzbuzení je pro nás důležité.

Veronika Formánková

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice;
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

YouCat

*Katechismus katolické církve pro mladé
(5. vydání s předmluvou papeže Františka)*

Souhrn katolické víry a morálky podle Katechismu katolické církve, napsaný jazykem současného mladého člověka a v nápadité grafické úpravě. Doplněno o odkazy a komentáře, které umožňují lépe pochopit danou otázku. Citáty z Bible, výroky svatých a osobností církve. Opakovaně vydávaná katechetická klasika.

brožovaná, 316 stran, 429 Kč

Od adventu do adventu (2. vydání)

Jan Kotas, Martina Špinková

O původu a smyslu křesťanských svátků a jejich slavení v rodině i církvi pro děti. Objevme, jak pestrý je liturgický rok.

Jak prožíváme různá období roku? Prožíváme je všichni stejně? Jak je prožívají křesťané? Co je to liturgický rok, kdy začíná a kdy končí? Co znamená advent? Jak dlouho trvá postní doba a jaký má smysl? Proč jsou Velikonoce každý rok jindy? Na tyto a mnohé další otázky srozumitelným jazykem a s využitím krásných a výstižných ilustrací odpovídá tato knížka. Odhaluje původ a smysl křesťanských svátků a ukazuje, jak je slavíme v rodině a společně s celou církví. Vydejte se tedy společně na cestu. Objevme, jak pestrý je liturgický rok tak, jak ho prožívá už dlouhá staletí katolická církev.

vázaná, 64 stran, 219 Kč